

Cykelturen

Det var strax före midsommar. David, Harry och jag hade kommit överens om att ta oss en tur till Härnösand för att fira helgen. Vi hade hört talas om att man brukade åka till Smitingens havsbad. Det räknades som ett bra ställe. Där kunde man tälta. Vi hade inget tält och nu gällde det att råda bot på detta. När lördagen kom cyklade vi in till sta'n för att se vad som fanns. Det fanns en hel del, men ingenting som passade våra magra börsar. Vi gick till Gust. Ölunds herr-ekipering för att se om det fanns blå gymnastiktröjor. Många, som kom cyklande med tält och filt på pakethållaren, hade gymnastiktröjor. Det såg fint ut. Man skulle sola sig och bli brun. Ölunds hade inga blå, bara vita. "Det går inte". sa David. " Det ser ju ut som huga". Slutligen hittade vi blå tröjor i en annan affär.

När vi gick där och strosade kom vi till Sahléns Bosättningsaffär. Inne på gården fanns ett tält. Det var ett enkelt pyramidtält utan golv, 1,80 m högt och 2 x 2m nedtill. Alldeles som hittat. Eftersom det stått uppsatt några dagar skulle vi få köpa det för 8:- Passade vår kassa utmärkt. Nu hade vi ordnat tak över huvudet. Sovsäckar, spritkök eller annat fint, som campare brukade ha med sig, var det bara inte tal om. Viktigare var att ha med något lämpligt att äta. Falukorv och `Ulvöbulla`, det bästa vi kunde tänka oss som torrskaffning. Saftfabriken Druvan på Nygatan hade dryckesvarorna. För 17 öre flaskan kunde man köpa alla sorters läskedrycker utom Pommac, som var 5 öre dyrare. Vi försåg oss med en hel del av den billigare sorten, trots att det skulle tynga packningen avsevärt, fast hellre det än att lägga ut en 5 eller 10-öring i onödan efter vägen.

Vi packade våra saker i en liten resväska. Var och en tog en filt och sedan fördelade vi tält, tältstänger o.dyl. Sockertoppssnören var det enda som kunde komma ifråga för att binda fast allt detta på våra cyklar. Fyra dagar före midsommar gav vi oss iväg. Vädret var fint. Det var 12 mil grusväg till Härnösand, något som inte alls kändes betungande. Vi trampade på, stannade emellanåt och drack av "Druvans" lemonad eller tog oss en bit korv. Det var gott. Korv hade vi fått smak för sedan "Nilssons pajka" börjat köra en charkuterivagn med varor från Widmarks Chark. i sta'n. För 5 öre fick vi en rejäl skiva.

När vi åkt ungefär halvvägs, stannade vi för natten. På en fin gräsplätt, med några buskar runt om, slog vi upp tältet. Sedan vi ätit limpa och korv samt druckit av 'bruset' lindade vi in oss i filtarna så gott det gick och försökte sova. Nätterna är ganska så kalla vid midsommartiden så sömnen blev orolig. Det var ju heller inget golv i tältet. Skönt blev det iallafall när solen började värma vid 3-tiden. Man har ju hört att på vissa ställen ute i världen äter man samma mat 3ggr. om dagen. Morgonmålet för oss följde samma mönster, limpa korv och brus.

Vädret var det bästa när vi trampade vidare. Eftersom vi inte hade någon vägkarta så frågade vi oss för, undan för undan, hur långt det kunde vara kvar till Härnösand. En del trodde att det var långt, andra att det bara var en liten bit. Till slut tog det stopp. Vi hade kommit till den stora älven där fick vi vänta ett bra tag på färjan till Veda.

När vi kom till Oringenbackarna stannade vi för att få oss något till livs. Där pågick vägarbete. Gubbarna undrade var vi kom ifrån och vart vi skulle ta vägen. Vi sa att vi tänkte fira mid-sommar på Smitingen. Man tyckte att det verkade vara ett klokt val. "Men pojkar", sa en av gubbarna, "hur har ni tänkt komma in i sta'n utan nummerplåt på cyklarna". Vi hajade till. Detta var något som vi inte hade en aning om. "Det är nog lika bra att ni vänder direkt innan polisen får tag på er!" sa han och flinade. "Titta på våra cyklar. Vi har nummerplåtar, annars skulle det gå illa". Jovisst, hade dom nummerplåt på cykeln, en gjuten aluminiumskylt, som satt fastskruvad på bakre pakethållaren. (Jo, faktiskt hade man i vissa städer cykelnummerplåt på 30-40-talet. Härnösand var en.) Rädslan för polis och överhet var djupt rotad men vi kunde ändå inte tänka oss att vända nu när vi var så nära. Vi rådslog en stund och kom fram till att vi kunde tjuvåka vissa stycken och kliva av om något verkade misstänkt.

Det blev av och på otaliga gånger. Strax utanför sta'n satte vi upp tältet. Humöret var inte det bästa. Hade vi bara känt till detta med nummerplåtarna kunde vi åkt nå'n annanstans och sluppit detta elände. Vi kröp till kojs och jagades av polisen i våra dröm-mar.

När morgonen grydde hade det vackra vädret farit sin kos. Ett fint duggregn föll och det kändes råkallt. Stämningen var på nollpunkten. Vi kände inte så mycket för limpa och korv och någon föreslog

att vi skulle äta frukost på en bar inne i stan. Sagt och gjort. Sedan vi lastat cyklarna tog vi oss gående sista biten in till sta'n. Vid Skeppsbrokajen fanns ett kafé, som serverade grötfrukost för 35 öre. Ett överkomligt pris. Det var rejäla portioner fast David tyckte det var klennt med mjölktilldelningen. "Gösse, här'n ha dom mjölka ti gräddsäcker'n". Det var inte som hemma.

Efter maten gick vi ett tag och tittade på sta'n. Duggregnet fortsatte och det kändes olustigt. Vi tog oss tillbaka till tältet där vi hade skydd mot vätan. Smitingens havsbad upptog inte längre våra tankar utan mera tanken att komma därifrån. När vi suttit och halvfrusit ett tag var det nå'n som sa: "Pojkar, vi far hem!" Tanken hade blivit klädd i ord. Det kändes som en befrielse. Orden blev handling. Det tog inte lång stund förrän lägret var brutet och allt fastsurrat på cyklarna. Vid 5-tiden på aftonen trampade vi hemåt. Vägen var lerig och bedrävlig och duggregnet fortsatte, något som inte bekymrade oss nämnvärt. "Man får bara mera syre när det regnar, vi orkar bara bättre", var det någon som tröstade. Visst orkade vi! Oförtrutet, nästan utan att vila, knogade vi på och kom till Backsjö vid 2-tiden på natten. Det var underbart att krypa till kojs och veta var man skulle vakna på midsommarafton. Hemma.

Ossian Johansson. – 30- talet